

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 589/2016
27.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ђ., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ђ., адвоката З.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 626/15 од 23.12.2015. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 28/16 од 17.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 626/15 од 23.12.2015. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 28/16 од 17.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 626/15 од 23.12.2015. године, окривљени С.Ђ., оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, те му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара и да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 8.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени Н.Б. је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 28/16 од 17.03.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног С.Ђ., адвокат З.П., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда не наводећи законски основ подношења захтева и без конкретног предлога у погледу одлуке Врховног касационог суда о поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног С.Ђ. у захтеву за заштиту законитости наводи да за осуђујућу пресуду окривљеног С.Ђ. у конкретном случају не постоји ниједан било посредни било непосредни доказ, да се целокупна пресуда заснива искључиво на исказу оштећеног који није потврђен ниједним другим изведеним доказом, да првостепени суд није утврдио узрочну везу између радње извршења и настале последице што представља битан елемент бића кривичног дела, нити је утврдио ко је „Ј.“ која је наводно била извор сукоба, да поступајући суд не узима у обзир било какав доказ који иде у корист окривљеног, а да са друге стране прихвата исказ сведока Т.Б., мајке оштећеног, који према наводима захтева, нема никакву доказну снагу, те да медицинска документација не указује на механизам настанка телесне повреде код оштећеног, нити се на основу исте може закључити када је та повреда настала, односно да је нанета управо од стране окривљеног.

Врховни касациони суд налази да се у овом делу захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у побијаним правноснажних пресудама у погледу предузимања инкриминисаних радњи од стране окривљеног, наводима да окривљени пориче извршење кривичног дела, да је исказ оштећене неприхватљив и да нема било ког јасног и уверљивог доказа да је окривљени извршио кривично дело у питању, због чега је закључак суда о кривици окривљеног погрешан.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени односно бранилац окривљеног чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

С обзиром на то да је одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а у случају из члана 485. став 1. тачка 3) тог Законика мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, те да бранилац окривљеног у захтеву наводи да су окривљеном правноснажном пресудом повређена основна људска права предвиђена Уставом и Европском конвенцијом о људским правима, чиме се указује на повреду Закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, а да уз захтев није достављена одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијама за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости

браниоца окривљеног нема законом прописан садржај у односу на цитирану повреду закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.